

ע"פ 11509/01/20 - גבריאל רז נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 11509-01-20 רז נ' מדינת ישראל

לפני:
כבוד השופטת מיכל ברנט - אב"ד
כב' השופט שמואל בורנשטיין,
כב' השופטת מיכל ברק נבו
המערער
גבריאל רז

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

פסק דין

מבוא

1. ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בכפר סבא (כב' השופט דרור קלייטמן) בת.פ. 48459-03-15 במסגרתו הורשע המערער בעבירות הבאות: גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק והיזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק.
2. המערער זוכה מביצוע עבירות של החזקת סכין למטרה לא כשרה והסגת גבול פלילית.
3. במסגרת גזר הדין נדון העותר לביצוע עבודות של"צ בהיקף של 150 שעות, מאסר מותנה בן 6 חודשים למשך 3 שנים, לבל יבצע עבירה שבה הורשע, ופיצוי בסך 1,500 ₪ למתלוננת.
4. ברקע כתב האישום הסכם יחסי ממון וגירושין שנחתם בין המערער וגרושתו, אשר אושר וניתן לו תוקף של פסק דין על ידי בית המשפט לענייני משפחה במסגרת תמ"ש 1593-01-13 ביום 24.4.13, שבו הוסכם, בין השאר, כי מיום חתימת ההסכם יהיה המערער מנוע מלהיכנס לבית הצדדים בבית-חפר (להלן: "הבית") ללא אישור מטעמה של המתלוננת.
5. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 18.3.15 בשעה 09:00 לערך, הגיע המערער אל הבית ונכנס לתוכו, נטל חפץ חד, עלה אל הקומה העליונה של הבית בה מצוי חדר השינה של המתלוננת וחתך את מזרון מיטתה. המערער הוציא מגירה גדולה ממקומה, שפך את תכולתה על הרצפה ואת המגירה הניח על המזרון החתוך. באותן נסיבות

גנב המערער חזיות, תחתונים, אייפד ומספר רב של זוגות נעליים ומגפיים השייכים למתלוננת.

פסק הדין של בית המשפט קמא

6. בית המשפט קמא נתן אמונו בגרסת המתלוננת ודחה את גרסת המערער בכל הנוגע לגניבת הפריטים מהבית, בשים לב לסתירות בין גרסתו לבין תיעוד ממצלמות האבטחה בבית, והיעדר קוהרנטיות בגרסתו.

נקבע כי המתלוננת עזבה את ביתה כרגיל בבוקר, המערער נכנס לבית עם שקיות אשפה ויצא כשהן מלאות, אין בבית סימני פריצה, וכשהגיעו שוטרים למקום (בעקבות דיווח על פריצה מצד בן זוגה של אם המתלוננת, המתגורר בסמיכות), נמצא הבית כשהוא מבולגן.

בית המשפט התייחס למחדלי החקירה הנטענים (אי עריכת חיפוש בכליו של המערער ובדיקת טביעות אצבע) וקבע כי אין בהם כדי לפגום בראיות, שכן היה צפוי למצוא את טביעות אצבעותיו של המערער בבית.

בית משפט קמא נתן אמונו בגרסת המתלוננת ביחס לנסיבות הגילוי המאוחר של חיתוך המזרון, גרסה שנתמכה בתיעוד צילומי בדבר המצב ששרר בבית, לרבות העובדה שמגירה הייתה מונחת על המזרון במקום הקרע.

כן קבע שהמערער ידע על אודות תוקפו של הצו האוסר עליו להיכנס לבית (נ/9) וכי הגשת התלונה במקרה זה, שבו נלוו לכניסתו לבית עבירות נוספות, היא מידתית.

7. לענין העונש נקבע כי בשים לב לערך החברתי שנפגע ולנסיבות ביצוע העבירות - ההגנה על שלומם של המתלוננת ובני משפחתה, ביטחונם ושלוות נפשם, החדירה לפרטיות המתלוננת בניגוד לצו בית משפט וגניבת חפצים אישיים אינטימיים, מתחם העונש ההולם נע בין ענישה צופה פני עתיד למספר חודשי מאסר בפועל.

בבואו לקבוע את העונש בתוך המתחם התחשב בית המשפט קמא בעברו הפלילי של המערער, לרבות בעבירת אלימות, ובהתנהלותו של המערער בסכסוך זה מחד גיסא, ומאידך גיסא בחלוף הזמן, ברגיעה בין הצדדים, בטיפול הנפשי שעובר המערער בשיתוף פעולה עם שירות המבחן, בכך שלא נפתחו לו תיקים חדשים, במצבו הכלכלי ובעזרה הרפואית שמגיש לאמו. משכך, מצא בית משפט קמא למקם את עונשו של המערער ברף התחתון של המתחם, ומצא כי יש להטיל ענישה מוחשית לצד ענישה צופה פני עתיד.

טענות המערער

8. המערער טען כנגד הכרעת הדין, כי מיום חתימת ההסכם ובמשך כשנתיים, הגיע המערער לבית גרושתו באין מפריע והמתלוננת לא הגישה תלונה למשטרה בגין כניסותיו אלה לבית.

במצב דברים זה, הרשעתו בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית היא בלתי מוצדקת, לא הגונה ועומדת בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית. כך אין גבול להפרות של הסכם גירושין אשר עלולות להכתיב בכתם פלילי צד שיפר הוראה, כגון חינוך ילדים לכיבוד הוריהם.

9. באשר לעבירות הגניבה וההיזק לרכוש במזיד טען המערער כי הרשעתו מבוססת על סרטונים בהם נצפה מסתובב בבית עם שקית אשפה ועל בסיס גרסת המתלוננת. לעניין זה טען המערער שהגיע לבית על מנת לקחת חפצים של בנו, אשר עבר לגור עמו באותה עת. הבן העיד כעד הגנה ותמך בגרסתו; הרכוש לא נתפס ברשותו של המערער; המתלוננת לא התלוננה על חיתוך המזרון בהזדמנות הראשונה עת הגיעו השוטרים לביתה אף שאלה ערכו סריקה קפדנית בבית, אלא רק באותו ערב. בהודעה הראשונה על אודות הרכוש שנגנב נכלל מחשב, ואילו בהודעתה השנייה חזרה בה המתלוננת מתלוננתה על אודות גניבת המחשב.

לבסוף נטען כי בית משפט קמא לא נתן משקל למחדלי החקירה, קרי: לא נלקחו טביעות אצבע מהמזרון, המגירה והארון ולא נערך חיפוש בכליו של המערער על מנת לבחון אם הרכוש מצוי בחזקתו.

10. אשר לערעור בנושא העונש, עתר המערער לבטל את עבודות השל"צ שהושתו עליו בטענה כי בית משפט קמא קבע מתחם ענישה הנע בין ענישה צופה פני עתיד למספר חודשי מאסר, ומיקומו במתחם נעשה מבלי לתת את הדעת לחלופי הזמן, לרגיעה ביחסי המערער והמתלוננת ולמצבו הכלכלי והנפשי של המערער. לעניין זה ציין המערער כי בתיק פלילי נוסף שהתנהל במקביל לתיק זה, הוטלו עליו 180 שעות של"צ וצו מבחן למשך שנה ורכיב של של"צ נוסף, שהוטל עליו בתיק זה, מהווה מעמסה בלתי צודקת.

11. במהלך הדיון בפנינו טען ב"כ המערער כי בכל הנוגע לעבירה של הפרת הוראה חוקית, אין מחלוקת ברמה העובדתית שהייתה כניסה של המערער לבית המתלוננת, בניגוד לאמור בהסכם וללא הסכמת המתלוננת. לגבי הרשעה אחרת של המערער בעבירה של הפרת הוראה חוקית, נטען כי בהוראת קצין משטרה מיום 30.11.13 נאסר על המערער להיכנס לבית במשך 15 יום והמערער יכול היה להבין מכך שבאותו מקרה יוחסה לו עבירה של הפרת הוראה חוקית, שהמדינה לא בחרה להאשים אותו בהפרת תנאי ההסכם, אלא בהפרה הוראה של קצין משטרה, קרי: ההסכם לא רלוונטי "ונמצא בתחום האפור".

עוד נטען כי לא כל התנאים בהסכם הגירושין קוימו, כך למשל הבית לא נמכר לאחר שישה חודשים, כמו גם תנאים נוספים בהסכם שלא קוימו.

ב"כ המערער טען כי הפערים בגרסת המתלוננת באשר לחפצים שנגנבו ממנה היו צריכים להחליש את עדותה ולפגוע במשקל העדות, כך שנוצר ספק שהמערער רשאי להנות ממנו ביחס לאותם פריטים שנגנבו ממנה.

בית משפט קמא זקף לחובתו של המערער את גרסתו הראשונה במסגרתה שלל נוכחות בבית, אלא שעל בית המשפט לקחת בערבון מוגבל "שקרים" של נאשם, שכן לחשוד יכולות להיות כמה סיבות שלא לספר את האמת

ולהרחיק את עצמו מהזירה, לאו דווקא משום שביצע את העבירות.

באשר לגזר הדין, ב"כ המערער הגיש את גזר דינו של בית משפט השלום בת"א, בו פורט ארוכות התסקיר החיובי על אודות המערער, ונגזר עליו, בין השאר, של"צ בהיקף של 180 שעות. אין זה נכון או ראוי להוסיף על כך שעות של"צ נוספות, והדבר יפגע במערער ובפרנסתו.

טענות המשיבה:

12. ב"כ המשיבה טענה כי הכרעת הדין מנומקת ומפורטת, ונסמכת בעיקרה על קביעות מהימנות לגבי העדים. הודעת הערעור לא הצביעה על פגם שנפל בה.

נקבע שהמערער שיקר כאשר שלל מפורשות נוכחותו במקום, על מנת להרחיק עצמו מהאירוע (ת/17, ת/19); נמצא שבוצעו הפרות חוזרות על ידי המערער ובית המשפט קמא דחה את גרסת המערער לפיה המתלוננת אפשרה לו באופן גורף להיכנס לבית והאמין למתלוננת שלא כך היה; המערער היה מודע לאיסור להיכנס לבית ללא תיאום - איסור אשר נבע מחששה של המתלוננת ממנו, ואין כל קשר בין איסור זה לסוגיית מכירת הבית, כטענת המערער (ת/7, הודעה של המערער מיום 10.1.14, אמר הוא "אני לא אכנס ללא תיאום ואישור", ושבועיים לפני האירוע דן, כמתואר ב- ת/18 עמ' 3 שורה 40 אמר המערער "... אני שומר ממנה מרחק, לא מדבר איתה, מחכה לבן שלי מחוץ לבית").

באשר לפירוט הרכוש הגנוב הזכירה המשיבה כי המתלוננת העידה שהבית היה מבולגן והיא לא ידעה מלכתחילה לפרט במדויק את הרכוש שנגנב, ועל כן תיקנה עצמה בהמשך ביחס למחשב, לאחר שנמצא. את המזרון החתוך גילתה בערב לאחר שהזיזה את המגירה ההפוכה שהייתה על המזרון.

בית משפט קמא התייחס לעניין מחדלי החקירה ונימק פסק דינו.

צוין שיש סרטון שהוגש ובו רואים את המערער נכנס לבית עם חפץ מאורך. המערער טען שיצא עם שקיות גדולות ולאחר שהציגו לו את הסרטון, טען שלקח את הכריות והשמיכה של הילד זאת למרות שהילד כבר ישן אצלו קודם לכן וחדרו היה היחיד בבית שלא היה הפוך ולכן הדברים לא הגיוניים.

13. לעניין העונש, עתירת התביעה היתה לעונש מוחשי בדמות מאסר בדרך של עבודות שירות, ובית משפט קמא הקל מאוד עם המערער, אשר לו ארבע הרשעות קודמות, האחרונה במקביל להליך שנוהל בתיק זה, בגין עבירת אלימות במקום ציבורי.

עוד נטען שטענת חלופי הזמן אינה יכולה לעמוד למערער כיוון שהוא פיטר סנגורים, לא התייצב לדיונים ובחר לנהל את ההליך עד תום.

נוסף על כל אלה, הפיצוי לא שולם.

דין והכרעה

14. מצאנו לדחות את הערעור על כל חלקיו. להלן נימוקינו.

15. לעניין עבירת הפרת הוראה חוקית, בקשר לכניסה לבית, אין חולק כי המערער נכנס לבית המתלוננת בניגוד להסכם הגירושין (ת/2) וללא שביקש את אישורה של המתלוננת מבעוד מועד.

ממצאיו של בית המשפט קמא לעניין אישום זה נסמכים על תיעוד צילומי של כניסת המערער לבית, על ידיעתו של המערער כפי שנמסרה במעמד הדיון בנושא (נ/9) ועל התרשמותו הבלתי האמצעית ממהימנות עדות המתלוננת, כמו גם מהיעדר מהימנות בגרסתו של המערער, אשר ניסה בתחילה להרחיק עצמו מהזירה.

16. כידוע, ככלל, ערכאת הערעור אינה מתערבת בממצאי מהימנות שנקבעו על ידי בית משפט קמא, אשר התרשם מהעדים באופן ישיר ובלתי אמצעי (ראו ע"פ 9352/99, **יומטוביאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(4) 632(להלן - "**יומטוביאן**"), 643, מפי השופט זמיר, וההפניות שם). בע"פ 6295/05, **וקנין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.1.07, פסקאות 37-38) מפי כב' השופטת פרוקצ'יה נפסק כי:

"המקרים החריגים שבהם יתערב בית המשפט שלערעור בקביעות עובדתיות, אף אם נסמכות הן גם על ממצאי מהימנות, יהיו, למשל, 'במקרה שבו הערכאה הדיונית לא נתנה את דעתה לפרטים מהותיים בחומר הראיות, שיש בהם כדי לשנות את קביעתה, או במקרה שבו הגירסה שנתקבלה על-ידי הערכאה הדיונית מופרכת על פניה והיא חסרת כל היגיון' (עניין יומטוביאן, בעמ' 645, מפי השופט זמיר); או במילותיו של המשנה לנשיא ש' לוי, 'מקרים אלו קיימים... מקום בו התברר מן הראיות, וזהו מקרה נדיר ביותר, שהשופט לא הפיק את התועלת מראיות העדים ומשמיעתם, ואי-מהימנותו של העד הנדון בולטת לעין... וכן שהסיבה לאי-האמון היא בלתי חוקית או שאינה סבירה או כשהאמון שהשופט בדרגה הראשונה נתן בעד אינו מתיישב עד עדויות אחרות ועם ההערכה הכללית של המשפט' (עניין יומטוביאן בעמ' 640-641)."

בע"פ 10479/08 **פלוני נגד מדינת ישראל** (11.6.09) סיכם כב' השופט דנציגר את שלושה החריגים העיקריים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור בממצאים של עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית:

הראשון, כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מתבססים על ראיות בכתב ולא על הופעתם, התנהגותם ודבריהם של העדים. במקרים אלו אין לערכאה הדיונית יתרון כלשהו על פני ערכאת הערעור [ראו: ע"פ 398/89 **מנצור נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 19.1.1994)];

השני, כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מתבססים על שיקולים שבהגיון [ראו: ע"פ 5937/94 שאבי נ' מדינת ישראל, פ"ד

מט(3) 832, 835 (1995);

השלישי, כאשר נפלו טעויות מהותיות בהערכת המהימנות של העדויות על ידי הערכאה הדיונית [ראו: ע"פ 4977/92 ג'ברין נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 690, 696 (1993)].

בעניינו לא הצביע ב"כ המערער על נסיבות חריגות המצדיקות סטייה מכלל זה, ומכל מקום מסקנותיו של בית המשפט קמא במקרה דנן נסמכות על ראיות אובייקטיביות חיצוניות, בנוסף להתרשמותו, ולא מצאנו כי נפלה בהן כל שגגה.

17. כך גם לעניין המסקנות בנושא גניבת הרכוש מהבית, לא מצאנו פגם המצדיק התערבותנו. המתלוננת יצאה את ביתה לעבודתה עם שחר ועת שבה לביתה מצאה אותו הפוך ומבולגן. לא נמצאו סימני פריצה, המערער תועד כשהוא נכנס לבית בידים ריקות, בהמשך תועד עושה בבית כבשלו, אף שידע שכניסתו למקום אסורה, ולבסוף יצא מהבית כשברשותו ציוד שהוצא מן הבית בתוך שקיות אשפה. אין ולא יכול להיות ספק שהציוד הוצא מן הבית, ללא הסכמתה של המתלוננת. העובדה שהמתלוננת עדכנה את החוקרים שמצאה את המחשב הנייד מתיישבת עם גרסת השוטרת שהגיעה לבית וההנחיות שקיבלה המערער מהשוטרת עצמה, ומתיישבת עם כך שהמקום היה מבולגן ולא ניתן היה להתרשם בן רגע מהחסרים ברכוש באופן מדויק, ויש בה אף לחזק את מהימנותה של המתלוננת. כך גם בכל הנוגע להיזק שגרם המערער למזון המתלוננת.

כל אלה, בניגוד לגרסאותיו המתפתחות של המערער, אשר לא זכו לאמונו של בית המשפט קמא, ובצדק.

18. אשר לטענותיו של המערער בדבר מחדלי חקירה, הרי שאין המדובר במחדלים בעלי משקל בעניינו, שכן טביעות אצבעותיו של המערער צפויות היו להימצא בבית - באין חולק כי היה בבית - וחיפוש אחר הרכוש הוא חסר תועלת שעה שמדובר ברכוש נייד, שניתן היה להיפטר ממנו או לאחסנו במקומות שונים.

19. אשר לעונשו של המערער, לא נפל פגם במתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט קמא, אשר התחשב בערך החברתי המוגן ובמידת הנזק שנגרם למתלוננת בגין הפגיעה ברכושה ובשלוות נפשה.

אשר לקביעת מיקום העונש בתוך המתחם, מצאנו כי זו מידתית וסבירה בשים לב לעברו הפלילי של המערער (התנהגות פרועה במקום ציבורי ותקיפה הגורמת חבלה של ממש מיום 6.3.14; הפרת הוראה חוקית (כניסה לבית המתלוננת) מיום 4.12.13; קיימות עבירות נוספות שהתיישנו), ולמכלול הנסיבות. השיקולים שנשקלו לקולא כפי שמנה בית המשפט קמא (חלופי הזמן, העובדה שלא נפתחו בעניינו של המערער תיקים חדשים, השינוי שהחל המערער לערוך בחייו כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן בעניינו, מצבו הכלכלי, העזרה שנדרש להגיש לאמו וכן העובדה שהוטל על המערער עונש של"צ במסגרת תיק נוסף). בנסיבות העניין מצא בית המשפט קמא - ובצדק - שלא להסתפק בענישה צופה פני עתיד בלבד. עניינו של המערער מצדיק ענישה מוחשית, למניעת הישנות העבירות בעתיד.

בנסיבות אלה, לא מצאנו אף להתערב במידת העונש.

הערעור נדחה.

ניתן היום, ט"ז סיוון תש"פ, 08 יוני 2020, במעמד המערער וב"כ עו"ד שירן ברגמן ב"כ המשיבה עו"ד שרון משעל.

מיכל ברק נבו, שופטת

שמואל בורנשטיין, שופט

מיכל ברנט, שופטת